

ARDONIA

SVETLO A TEMNOTA

Petronela Stachová

Petronela Stachová

Ardónia
Svetlo a temnota

Autor: © Petronela Stachová

Obálka: © Zuzi Maat

Korektúra: Júlia Valčeková

Vydavateľstvo: © Elist s.r.o., Liptovský Mikuláš

Rok vydania: 2019

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy nesmie byť reprodukováná, uchovávaná v rešeršných systémoch alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora, respektíve vydavateľa.

ISBN: 978-80-8197-219-5 pdf

1. kapitola

Melanie práve dopíjala čaj a pritom skladala do tašky farebné kartičky, ktoré včera večer starostlivo pripravila. Samozrejme, nezabudla ani na niekoľko balíkov piškót, bol totiž utorok. Letmo pozrela do zrkadla, odkiaľ na ňu hľadeli jej tmavohnedé hravé oči, ktoré dokonale ladili s jej divokými tmavohnedými vlasmi, ktoré sa jej na lopatkách prirodzene jemne vlnili. Tie isté, ktoré na slnečnom svetle očarujúco žiarili nespútaným mahagónovým leskom. Melanie mala na sebe pohodlné džínsy, tmavobordové tričko a červený svetrík. Zobrala do rúk mobil, nasadila si do uší slúchadlá a v rytme svojej obľúbenej hudby vyšla z bytu.

Ardónia sa práve prebúdza do nového dňa. Pre všetky stvorenia, ktoré boli jej neoddeliteľnou súčasťou a ktoré do nej už milióny rokov patrili, znamenal nový začiatok, nové možnosti a nádeje. Ardónia bola krajina plná života, zázračná ríša prekvitajúca šťastím, v ktorej si každý tvor nadovšetko vážil svoj život ako aj život každého ďalšieho stvorenia. V harmónii a porozumení tu vedľa seba žili všetky bytosti od malých, takmer nebadateľných, no o to usilovnejších mravčiek po drobné a láskyplné víly Florilky, vďaka ktorým pulzovala životná energia v každom jednom kvietku, rastline aj v honosných prastarých stromoch. Boli tu aj všetky možné druhy zvieratiek a bájných tvorov od neposedných hravých škriatkov cez prekrásne a tajomné morské víly až po odvážnych kentaurov a rešpekt vzbudzujúcich, no dobráckych minotaurov.

Tento deň bol obzvlášť výnimočný. Chystala sa oslava devätnástych narodenín syna kráľa Alexandra a kráľovnej Kornélie, dlhoročných panovníkov Ardónie. Všetko malo byť dokonalé. Prípravy boli v plnom prúde a všetci obyvatelia Ardónie už netrpezlivo a radostne očakávali slávnosť na počesť ich princa. Každý sa snažil vložiť do dnešného dňa kúsok zo seba, trochu svojej lásky a oddanosti, pretože aj ich princ bol súčasťou každého z nich. Práve on sa jedného dňa mal stať ich novým panovníkom. Rešpektovali a obdivovali ho. Zároveň si ho vážili a mali ho radi. Bol ich ochrancom, oporou i priateľom. Niet divu, že si získal ich priazeň. Princ bol

totiž neobyčajne bystrý a odvážny, vždy sa riadil zdravým rozumom, inštinktívne vedel odhadnúť, čo je správne, tešil sa zo šťastia iných a mal nekonečne láskavé srdce. Zároveň si vychutnával život, bol neposedný, zvedavý a neustále túžil objavovať nové veci. Áno, takýto bol Leonard, princ Ardónie.

Princ Leonard práve sledoval Sajmona, ako napína tetivu na svojom luku a strieľa na terč. Samozrejme, trafil priamo do stredu, na čo sa víťazoslávne usmial. Obaja však vedeli, čo bude nasledovať. Princ Leonard si zobral svoj luk, vytiahol šíp, zamieril, žmurkol na Sajmona a vystrelil... Šíp zasiahol terč presne v strede, takže Leonardov a Sajmonov šíp sa dotýkali hrotmi.

„Aké nečakané!“ chichotajúc sa zhodnotila výsledok Lily, drobná milá dúhovosfarbená víla, ktorá Leonarda častokrát sprevádzala pri jeho dobrodružstvách a bola mu milou a oddanou spoločníčkou.

„Môj šíp bol však v terči skôr,“ podpichol Sajmon Leonarda.

„Lenže môj trafil stred terča napriek tomu, že mu ten tvoj bránil v ceste,“ vrátil mu to s úškrnom Leonard. Leonard a Sajmon sa takto doťahovali pri každej príležitosti, robili si jeden z druhého žarty tak, ako to dokážu len najlepší priatelia. Leonard poznal Sajmona celý život. Sajmon bol od neho o dva roky mladší, mal nezbedné zelené oči, svetlé hnedé vlasy a šibalský úsmev, ktorým si poľahky podmanil myseľ mnohých dievčat.

„Leo, Sajmon, pozrite, slnko už pomaly zapadá,“ vytrhla ich zo vzájomného škriepenia sa Lily.

„Čo by som len bez teba robil, Lil,“ povedal Leo a žmurkol na malú vílu.

Sajmon si, samozrejme, nevedel odpustiť vtipnú poznámku: „Už ťa vidím, Leo, ako na svojom koni docválaš priamo pred zámockú bránu, rozraziš dvere, vojdeš do slávnostnej sály, kde ťa už budú všetci netrpezlivo očakávať. Ty celý zablatený ešte so stebkami trávy vo vlasoch, tak ako sa predsa na princa patrí, vytiahneš luk a šípom zostrelíš figúrku zo svojej narodeninovej torty. Všetkým vyraziš dych a tvoja mama...“

Sajmon by iste vedel pokračovať celé hodiny, vo vymýšľaní príbehov bol totiž skutočný majster. Tentoraz však Leo prerušil jeho rozprávanie tým, že mu vysypal do vlasov plnú náruč trávy a dajakých rastliniek, ktoré v rýchlosti nzbieral, a s rehotom dodal: „Ktože to má teraz stebli trávy vo vlasoch?“ Na

to sa obaja pustili do smiechu, tak ako to bolo koniec koncov vždy, keď boli spolu. O to ťažšie bolo zanechať bezstarostnú zábavu a vybrať sa naspäť k zámku. Isteže, Leo sa na svoje narodeniny tešil, ale stále bol toho názoru, že je prehnané, aby mal takú veľkú oslavu, akú si preňho zaumienili pripraviť jeho rodičia.

Hneď ako Melanie vošla do triedy, radostne sa na ňu uprelo tridsaťdva malých očiek a vzápätí sa k nej rozbehlo šesťnásť malých detičiek. Všetky ju obkolesili, snažili sa ju objímať, akokoľvek si získať jej pozornosť. Prekrikovali sa, smiali sa, niektoré tleskali, iné poskakovali. Tak tomu bolo každý deň, keď do triedy malých strednáčikov v miestnej škôlke vošla Melanie. Deti ju zbožňovali a ona zbožňovala ich.

Melanie pracovala v škôlke na polovičný úväzok. Začala už počas štúdia na gymnáziu. Keďže chcela v škôlke zostať aj po jeho ukončení, rozhodla sa pre externé štúdium na pedagogickej fakulte. Za hlavný odbor si bez váhania zvolila predškolskú pedagogiku. Emily podišla k Mel a k hlúčiku detí, ktoré pri nej stále natešene postávali, s úsmevom ju privítala a snažila sa malých neposedníkov troška utíšiť. Emily bola hlavnou učiteľkou v triede a bola od Melanie o tri roky staršia. Bola múdra a láskavá a deti mala rada rovnako ako Melanie. Obe si padli do oka hneď, ako sa pred niekoľkými rokmi zoznámili, a boli z nich svedomité a milé pani učiteľky a zároveň dobré kamarátky, ktoré sa stretávali aj mimo škôlky. Občas si dopriali bezstarostné rozhovory pri pohárikú dobrého vína a zároveň boli jedna druhej oporou vo chvíľach, keď to niektorá z nich potrebovala. Keď sa deťúrence aspoň čiastočne upokojili, vybrala Melanie z tašky farebné kartičky a zopár ďalších vecí, ktoré priniesla so sebou. Deťom sa okamžite rozžiarili tváričky, vedeli totiž, že to bude ďalšia zábavná hra, ktorú si pre nich ako vždy pripravila. Všetky očká sa upierali na Melanie a ona začala deťom natešene vysvetľovať pravidlá dnešnej hry.

V pozadí sa len ozval Emilin láskavý hlas: „Stále neviem, či sa z hier tešia viac deti alebo ty, Mel.“ Melanie sa zachichotala a pokračovala vo vysvetľovaní.

Leo kráčal k slávnostnej sále. Bol trošku nepokojný, čo Lily okamžite vycítila. Zastavila sa priamo pred jeho tvárou, milo sa na neho usmiala a len veľmi opatrne zatrepotala dúhovými krídelkami tak, že sa nimi Leovi jemnučko dotýkala líca. V tom okamihu z neho opadla všetka nervozita a on sa vrúcne pozrel do iskrivých očí malej vernej spoločníčky. Znova si pomyslel na to, aký je vďačný, že sa jedného dňa pred mnohými rokmi malá Lily neočakávane ocitla práve na parapete jeho okna. Hneď ako ju uvidel, pocítil niekde vnútri nehu a silnú náklonnosť. Lily mala zničené krídelko a Leo sa o ňu trpezlivo a láskyplne staral. Odvtedy už od neho Lily nedokázala odísť a stala sa súčasťou jeho života. Oslava sa mala pomaly začať, všetci čakali už len na princov príchod. Akonáhle vošiel do miestnosti, všetky pohľady sa upreli naňho. Hneď zbadal Sajmona, ktorý práve dačo šepkal do ucha akémusi dievčaťu, rozpoznával známe tváre ľudí, skupinky minotaurov, kentaurov, hlúčky víl a škriatkov, faunov aj trpaslíkov, menšie i väčšie zvieratá a ďalších obyvateľov Ardónie. Leo podišiel ku kráľovskému trónu a zastal po boku svojej mamy a otca. Kráľovná Kornélia chytila Lea za ruku a upokojujúco mu ju stisla. V jej dotyku a úsmeve Leo nachádzal nekončiacu materinskú lásku a oddanosť, ktorú prechováva vo svojom srdci jedine mama voči svojmu dieťaťu.

„Vyzeráš úchvatne, Leo, som na teba veľmi hrdá,“ povedala mu Kornélia, pričom sa jej v kútiku oka zaleskla slza.

A mala pravdu. Princ Leo vyzeral naozaj vznešene. Stál tam pred všetkými obyvateľmi Ardónie hrdo a zároveň pokorne, sebavedome a súčasne s rešpektom. Jeho bledohnedé až plavé vlasy dokonale držali tvar, úprimné láskavé modré oči žiarili dojatím a z výrazu jeho tváre sa dala vyčítať odvaha, múdrosť a porozumenie. Mal na sebe slávnostný odev pozostávajúci z tmavomodrých elegantných nohavíc s dokonale bielou košeľou a tmavomodrý plášť s vyšívaným erbom Ardónie. Erb tvoril štvorlístok, ktorý mal v jednom lístku mesiac, v druhom slnko, v ďalšom dúhu a v poslednom hviezdu. Všetky jeho časti spoločne symbolizovali jednotu, nádej, vieru a šťastie. Kráľ Alexander prehovoril k obyvateľom Ardónie. Rozprával o Leovi a celej ríši, o tom, aké dôležité je žiť vo vzájomnom porozumení, o spolupatričnosti a rešpekte, o viere v budúcnosť. Akosi podvedome spomenul

aj to, že nie vždy bola Ardónia takým pokojným miestom ako je teraz. Vzápätí však upriamil pozornosť na oslávenca. Na tvárach hostí sa objavili spokojné úsmevy a oslava sa mohla začať. Stoly boli preplnené rôznymi dobrotami a nápojmi so všetkými možnými príchuťami. Priestorom sa striedavo niesli jemné aj energickejšie tóny hudby. Lesné víly pomaly roztancovali celú sálu. Leo mal na tvári šťastný výraz a malá Lily radostne poletovala okolo neho. Po chvíli sa k nim pridala aj Sajmon.

„Ale, ale, Leo a Lily, zasa sami spolu...“ Významne pritom zdvihol obočie. Vetu zámerne nedopovedal. Keď však na neho Leo nechápavo pozrel, nevydržal to a vyprskol do smiechu. Leo len pokrútil hlavou. Niečo také sa predsa dalo od Sajmona čakať, a ani nevedel ako a už mal úsmev na perách aj on. Navonok sa smial, no pocítil čosi zvláštne. Prvýkrát ho Sajmonovo podpichnutie nejakým spôsobom zasiahlo, akoby ho kdesi hlboko vnútri dačo zbolelo. Na chvíľu sa mu zazdalo, že po Sajmonovej poznámke akosi zvláštne zosmutnela aj Lily. Po chvíľke však zdvihla malé očka a znova veselo trepotala krídelkami. Oslava prebiehala podľa predstáv. Leovi rodičia žiarili šťastím. Zdalo sa, že všetko je tak, ako má byť. No vtedy si Leo uvedomil, že nikde nevidí Auroru. Bolo to naozaj čudné, pretože Aurora stála pri Leovi a jeho rodičoch vždy, keď sa dialo niečo dôležité. Bola pri jeho narodení, dokonca aj pri narodení jeho mamy Kornélie. Spreádzala ich na ich ceste životom, bola im oporou, milou spoločníčkou, a predovšetkým dobrou radkyňou. Aurora vždy vedela najst' správne riešenie, nech už bola situácia akokoľvek zložitá. Pomáhali jej v tom dlhoročné skúsenosti, vedomosti a tiež jedinečné nadprirodzené schopnosti. Jej dar, kúzla a predtuchy. Aurora bola už síce staršia, no o to láskavejšia a dobromyseľnejšia čarodejka. Leo vedel, že na jeho oslavu sa tešila rovnako, ak nie viac, ako všetci ostatní. O to viac ho začal hrýzť akýsi zlý pocit, keď ju dnes nevedel nájsť.

2. kapitola

Melanie odchádzala zo škôlky okolo tretej. Keďže bol utorok, jej kroky bez zaváhania smerovali k miestnemu útulku. Cestou premýšľala nad tým, aký je krásny deň. Bol máj a Melanie pociťovala na pokožke hrejivé teplo slnečných lúčov. Každá bunka jej tela akoby ožívala, jemný vánok sa pohrával s jej tmavohnedými vlasmi, ktoré v slnečných paprskoch žiarili mahagónovým odtieňom. Vychutnávala si vôňu a krásu rozkvitnutých stromov a jej zmysly akoby zachytávali životnú energiu, ktorú k nej vysielali stromy a malé zvieratká, ktoré občas zazrela na neďalekej lúke či v korunách stromov. Melanie bola ešte pomerne ďaleko od útulku, no už z diaľky počula štekot a natešené zavýjanie.

Keď konečne dorazila na miesto, privítal ju s radostným úsmevom a vrecom granúl v rukách Max.

„Ahoj, Mel, už sme s Jessie uzatvárali stávky, kedy dorazíš. Nechápem, ako to robíš, ale tí hafani by o tebe vedeli hádam aj vtedy, keby si bola na kilometre ďaleko.“

To sa k nim pridala už aj Jessie.

„Max má pravdu, takýto cirkus robia len vtedy, keď máš prísť ty,“ povedala s úškrnom.

Max a Jessie boli súrodenci. Ich rodičia založili pred siedmimi rokmi tento útulok a celá rodina sa oddane a s láskou starala o všetky psíky, ktoré tu boli. Niektoré boli opustené a ľudia sa ich chceli takýmto spôsobom jednoducho zbaviť, iné sem priniesli zranené, ďalšie sa sem zatúlali a už zostali, a niektoré priniesli priamo Max a Jessie. Obaja mali štrnásť rokov, boli dvojčatá, mali rovnaké kapučínovohnedé vlasy, dobrácke čierne oči a srdečné úsmevy. Povahovo však boli rozdielni. Max bol síce hravý, zábavný a mal obrovské láskavé srdce, ale nechýbala mu ani disciplína a skromnosť. Jessie bola plná nezdolateľnej energie a neposedná. Pravidlá jej nehovorili vôbec nič, neustále niečo vymýšľala a stále túžila objavovať nové veci. Max a Jessie sa vzájomne dopĺňali a spoločne boli jednoducho dokonalí. Ich rodičia boli právnici, veľmi dobre zarábali a útulok bol v podstate ich spoločný

splnený sen. Psíky v útulku neboli pozatvárané v klietkach. Mali obrovský voľný výbeh s množstvom priestoru na šantenie, vždy plnými miskami krmiva a vody, kopou hračiek a lásky, ktorú dostávali nielen od majiteľov a ich detí, ale aj od ostatných ľudí, ktorí sem radi a často chodili.

Rovnako na tom bola aj Mel. Zbožňovala chvíle, ktoré tu mohla stráviť. Tešila sa na svojich zvieracích kamarátov a ich nezištnú lásku, ktorou ju vždy obdarili a ktorá ju každýkrát nabila novou energiou. Väčšina psíkov už stála pri vchode do ohrady, natešene poskakovali, točili sa a vrteli chvostmi. Mel rýchlo vybrala piškóty, ktoré priniesla, a rozbehla sa k nim. Vošla dovnútra a okamžite sa ocitla uprostred desiatok labiek a ňufáčikov, ktoré sa k nej túlili a jemne do nej strkali. *Tak teraz by som potrebovala minimálne ďalších dvadsať rúk*, pomyslela si s úškrnom a hladkala havošov, ako len vládala, pričom im lámala piškóty, ktoré jej hravo brali priamo z rúk. Niektoré psíky piškóty hneď zjedli a čakali na ďalšie, iné s nimi začali pobehovať a ostatné ich bez váhania naháňali. Melanie sa spokojne usmievala, pripadala si ako malé dieťa, tak nevinne a dokonale šťastná. Potom sa postavila, rozbehla sa po tráve a bez toho, že by musela čokoľvek povedať, ju psíky s vrtiacimi sa chvostíkmi a rozžiarenými očkami nasledovali. Melanie cítila ich blízkosť, rozoznávala ich povahy, dokonca akoby vnímala ich pojašené myšlienky a radostné pocity. Asi po troch hodinách si uvedomila, že už musí ísť. Rozlúčila sa s havkáčmi. Sprevádzali ju až k bránke a so spokojnými výrazmi ju nechali odísť. Aj keď bolo Melanie pri odchode vždy smutno, vedela, že jej štvornohí kamaráti to chápu. Priam akoby počula niekde v hlave ich hlasy.

Musím ísť ešte pozdraviť Maxa a Jessie, pomyslela si Mel a vybrala sa k ich domu. Cestou stretla ich pomocníka Denyho, ktorý jej povedal, že obaja sú v ošetrovni, pretože niekto priniesol nového zraneného psíka. Melanie sa tam okamžite vybrala. Na mieste našla Maxa, Jessie, ich otca, pána Christiana, a pána Richarda, ich súkromného zverolekára. Melanie uprela zrak na psíka. Bol to zlatý kokeršpaniel. Mal poranenú labku a celý sa triasol. Vyzeral vystrašene a vyčerpane.

Max sa zadíval na Melanie a potichu so smútkom v hlase povedal: „Našli ho pri ceste, mal zranenú labku. Doktor Richard mu ju ošetril, ale vyzerá to tak, že hlavný problém nie je labka. Je veľmi vysilený a nevieme, čo mu je.

Röntgen neukázal nič, napriek tomu psík vyzerá každou minútou horšie. Stále sa trasie a netušíme, čo máme robiť.“ Po chvíli zaváhania Max takmer šeptom dodal: „Mel, prosím, skús to ty. Možno niečo vycítiš, možno, vieš... ako to bolo vtedy s Dačikom, veď to ty si ho zachránila.“ Keby nebol Max taký silný, nezvládol by zadržať slzu, ktorá sa mu zaleskla v kútiku oka.

„Max, ja...“ nedopovedala. Tak veľmi túžila po tom, aby dokázala malému kokeršpanielovi pomôcť. Vtedy pri Dačikovi nejako vycítila, ako by mohla byť nápomocná. Pokladala to však iba za náhodu. Stačil ale jediný pohľad do Maxových a Jesiiných očí.

„Môžem...?“ Melanie pristúpila k vystrašenému psíkovi, pohľadila ho, pobožkala ho na ňufáčik. Dlane mu položila na telíčko a takmer nepočuteľne mu šepkala, aby sa ničoho nebál, že mu pomôžu, že sú tu všetci s ním. Od okamihu, ako sa malého kokeršpaniela dotkli jej ruky, sa postupne prestal triasť. Max si to hneď všimol, ale nevydal ani slovko, aby Mel neprerušil. Melanie sa zahľadela malému psíkovi do smutných očiek a sústredila sa na neho celou myslou, celou svojou bytosťou. Zrazu pocítila čosi zvláštne. Akoby z nej vyšla akási energia, sila alebo možno svetlo. Nevedela to presne opísať, ale cítila to každou bunkou svojho tela.

„Timy, volá sa Timy... a už viem, čo mu je,“ vyslovila potichu, no s úžasom Mel. „Musíme sa vrátiť na miesto, kde ho našli. Zostala tam jeho mama, je ranená. Timy sa jej snažil pomôcť, išiel hľadať ľudí, a keď ich našiel, zobrali ho sem. Jeho mama však zostala tam. Timy sa nám to snažil povedať, ale nikto mu nerozumel. Je už veľmi slabý a vyčerpaný a takmer to vzdal. Chcel len zavrieť oči a... Rýchlo, musíme ísť hneď teraz!“

Všetci Melanie pozorne načúvali a nevedeli, čo si majú myslieť. Boli zmätení, ale najzmätenejšia bola ona sama. Teraz však nebol čas na to myslieť, museli ísť zachrániť Timyho mamu.

Melanie na ostatných nesmelo pozrela a povedala: „Nepýtajte sa ma, ako to viem. Sama netuším, jednoducho to viem, aj keď to nedokážem vysvetliť. Idete so mnou alebo...?“

Prvý sa spamätal Max. „Jasné, že ideme. Verím ti, Mel. Nech je to ako chce, vždy som vedel, že si zázračná.“

Melanie sa na Maxa vďačne usmiala. Jessie ju chytila za ruku, a to stačilo.

Timy akoby tušil, čo sa chystá. Zistil, že idú za jeho mamou a odrazu akoby ho boli vymenili. V očiach sa mu objavila nádej a odhodlane sa postavil vedľa Melanie. Nebolo treba viac slov. Maxov a Jessin otec naštartoval auto a spoločne sa vybrali k rázcestiu pri železničnom moste, kde našli Timyho. Cestou k mostu nikto neprehovoril, ale Melanie, Max a Jessie sa na zadnom sedadle držali za ruky a v duchu sa modlili, aby prišli včas. Hneď ako otvorili dvere auta, Timy vyskočil von a rozbehol sa k potoku, ktorý tiekol popod most. Všetci ho nasledovali. Timy sa občas zastavil a obzrel sa, akoby kontroloval, či všetci bežia za ním. Zastavil sa len kúsok od brehu potoka pod starou vrbou, ktorá tu majestátne stála, akoby chránila malé stvorenie, ktoré ležalo pod ňou. Bola to Timyho mama, ktorá pomaly a sťažka dýchala. Keď však uvidela Timyho, jej pohľad sa upokojil. Doktor ju rýchlo prezrel a skonštatoval, že má zlomené rebrá a nejaké vnútorné zranenie. Urobil najdôležitejšie opatrenia a potom ju pán Christian opatrne nadvihol a položil na nosidlá, ktoré pre prípad potreby vždy vozil v aute.

Bola už tma a Melanie ani nevedela, koľko je hodín a ako dlho trvala operácia. Chcela však zostať, kým nebude vedieť, ako je na tom Timyho mama. Vtom vyšiel doktor. Bol unavený, ale vyzeral spokojne. S úprimným úsmevom všetkým oznámil, že operácia prebehla bez komplikácií a Timyho mama bude v poriadku.

3. kapitola

Oslava sa už pomaly končila a väčšina hostí postupne spokojne odchádzala zo zámku. Leonard bol celý večer ako vždy očarujúci, ale Lily videla, že je akýsi zamyslený. Keď sa ho na to spýtala, najprv jej povedal, aby si nerobila starosti a zabávala sa. Nechcel ju znepokojuvať svojimi obavami. Lenže Lily sa nedala odbiť, preto jej prezradil, čo ho trápi. Lily v ten večer tiež myslela na Auroru a nevedela prísť na žiadny dôvod, prečo tam dnes nebola. Rozhodli sa, že sa za ňou hneď ráno vyberú do Vílieho lesa, kde mala Aurora svoj domček.

Slnko ešte len vychádzalo a Leo už nasadal na svojho koňa. Lily sa posadila na jeho plece a spoločne čakali na Sajmona. Sajmon včera oslavoval ako sa patrilo, až do úplného konca, takže dnes ráno vyzeral akosi pokrčene. Zatvárali sa mu oči, bol strapatý, a dokonca si odpustil aj akúkoľvek ironickú poznámku.

Keď dorazili do Vílieho lesa, Lily sa celá rozžiarila. Toto bol jej svet. Všetko tu dýchalo životom, energiou, farbami a vzájomnou harmóniou. Lily natešene poletovala sem a tam a Leo pri pohľade na jej radosť pocítil šťastie.

Vtom sa však Lily zarazila. „Niečo nie je v poriadku. Nevieam, čo to je, ale cítim, že čosi je zle. Leo, dačo sa stalo,“ Lily vyslovila tieto slová potichu a s akýmsi smútkom.

„Aurora,“ zaznelo z úst všetkých troch takmer v tom istom okamihu. Leo a Sajmon popohnali kone a ponáhľali sa k Aurorinmu domčeku.

Jej domček vyzeral ako z rozprávky. Tvarom bol podobný kvetu snežienky, navrchu bol úplne biely a postupne prechádzal do všetkých farieb dúhy. Okná mali tvar kvetinových lístkov a dvere vyzerali ako lesný hríbik. Domček vždy vyžaroval akési svetlo, energiu, ktorú mu dodávala práve Aurora. Tentoraz však svetlo nebolo vidieť. Leo a Sajmon sa rozbehli k domčeku a pritom volali Aurorino meno. Lily ich predbehla a vletela do domčeka oknom. Auroru nikde nevidela.

Všetci pocítili akúsi paniku a strach, no vtom sa za nimi ozval hlas: „Leo, prepáč, že som zmeškala tvoju oslavu. Lily, Sajmon, vitajte!“

V tej chvíli akoby všetkým spadol zo srdca obrovský kameň. Leo objal Auroru, Lily okolo nich poletovala a Sajmon sa konečne uvoľnil. Keď sa však Leo zapozeral do Auroriných očí, vedel, že niečo naozaj nie je v poriadku.

„Aurora, vieš, že si mi ako druhá mama a cítim, keď sa trápiš. Tak hovor, čo sa stalo?“

Aurora sa na všetkých srdečne zadívala, usadila ich, pripravila im čaj, a potom začala rozprávať. „Deti moje zlaté, ani neviem, kde mám začať. Skúsím teda niekde na začiatku. Kedysi dávno, takmer pred tristo rokmi, žili v Ardónii dve mocné čarodejky, Alexis a Kora. Osobne sa nepoznali, no jedna o druhej vedeli a rešpektovali sa. Alexis stelesňovala dobro, bola čistá a plná lásky. V osemnástich spoznala Ikara. Ikarus bol obyčajný človek, no napriek tomu sa do Alexis zaľúbil na prvý pohľad. O ich láske a šťastí sa hovorilo v celej Ardónii. Kora na rozdiel od Alexis mala v sebe niečo temné. Nejaký čas to potláčala, no nakoniec sa tomu poddala a začala praktizovať čiernu mágiu. Najprv zo zvedavosti, no postupne ju jej temná stránka a túžba po moci ovládali čoraz viac. Privolala temnotu najprv do svojej duše, potom do svojho kráľovstva a postupne do nej plánovala zahaliť celú Ardóniu. Takmer sa jej to podarilo. Vytvorila si vlastných pomocníkov, akýchsi čiernych démonov, služobníkov zla. Boli ako čierne tieň, ktoré sa začali šíriť ríšou, a prinášali so sebou strach a utrpenie. Vtedy sa však Kore a jej démonom postavila Alexis a svetlo, ktoré vychádzalo z jej vnútra. Ich moc bola vyrovnaná. Obe bojovali s vypätím všetkých síl. Alexis so svojim dobrom a svetlom postupne získala prevahu, no Kora bojovala nečestne. Jej démoni zajali Ikara. Alexis sa ho pred odchodom do boja snažila ochrániť. Našla mu tajnú skrýš a zoslala na ňu ochranné kúzlo. Tam mal byť Ikarus v bezpečí. Lenže Ikarus ľúbil Alexis tak veľmi, že nedokázal zostať len tak sedieť v úkryte a vyšiel von. Myslel na to, že ho potrebuje. Nebál sa smrti, mal strach len z toho, že Alexis už nikdy neuvidí. Zobral si posvätený meč a vydal sa za ňou. Týmto mečom bolo možné zraniť démonov a pri zásahu priamo do srdca ich aj zabiť. Ikarus bojoval statočne. Porazil mnohých démonov, robil, čo bolo v jeho silách, no proti obrovskej presile nemal žiadnu šancu. Ikarus sa ocitol v Koriných rukách zoči-voči Alexis, ktorú

miloval. Vedel, že sa blíži jeho koniec. Pozrel sa Alexis hlboko do očí a v jeho pohľade bola sústredená všetka láska k nej.

Alexis sa v tej chvíli takmer podlomili kolená, zalapala po dychu a bolestivo vykričala: ‚Pusti ho, Kora, pusti ho, prosím!‘

‚Ale, ale, takže je to pravda. Naša hlúpučká naivná čarodejka sa zaľúbila do obyčajného človeka!‘ vyprskla víťazoslávne Kora. ‚Môžem ho zabiť jediným pohybom. Alexis, čo ty na to? Možno by som ho však mohla ušetriť.‘

‚Povedz, čo chceš, Kora.‘

Kora sa hrdelne zasmiala. ‚Teba, ty hlúpa a bezvýznamná. Tvoj život za život tohto úbožiaka.‘

‚Môj život je tvoj, Kora, len mu neublíž a nechaj ho ísť,‘ Alexisin hlas sa triasol a na tvári sa jej zračila obrovská bolesť a strach. Nebála sa však o seba, ale o Ikara a Ardóniu.

‚Nie, Alexis, nesmieš zomrieť! Lúbim ťa a vždy ťa budem ľúbiť. V mene našej lásky a Ardónie... bojuj! Alexis, prosím.‘

V tej istej chvíli Ikarus nahmatal príviesok v tvare kľúča, ktorý mal zavesený na krku. Darovala mu ho Alexis ako symbol ich lásky a Ikarus vedel, že časť jej sily, jej svetla je ukrytá práve v ňom. Vytrhol ho z retiazky, na ktorej bol zavesený, otočil sa a bodol ním Koru priamo do krku. Kora v tom okamihu len sťažka vydýchla, tvárou jej prenikla čistá nenávisť a prebodla Ikara. Bola však oslabená, Ikarov príviesok ju začal zvnútra spaľovať. Ikarov pohľad aj v tejto chvíli patril Alexis. Vysielal k nej svoju lásku a ona sa snažila vyslať tú jej k nemu. Zároveň ju však premožila taká silná bolesť a hnev, že svetlo, ktoré ju doteraz obklopovalo, bolo čoraz silnejšie, intenzívnejšie a začalo pohlcovať temnotu a spolu s ňou aj démonov, ktorí boli jej súčasťou. Alexis sústredila svoju energiu priamo na Koru a zasiahla ju takou silou, že Kora už nemala žiadnu šancu. V momente, keď ju Alexis zasiahla, Kora akoby sa vyparila a spolu s ňou zmizla aj všetka temnota. Alexis sa zazdalo, že zazrela neďaleko v tráve čierneho hada. Nebola však schopná venovať mu pozornosť. Rozbehla sa k Ikarovi, ktorý ležal bez pohnutia v tráve a krvácal z hrudníka, kam ho Kora bodla. Alexis si kľakla vedľa neho, zobrala ho do náručia a pritisla svoje pery na jeho.

Priložila dlane na miesto, odkiaľ krvácal, a snažila sa ho vyliečiť. Z jej dlaní vychádzalo čisté oslnivé biele svetlo a Ikarovo zranenie sa pomaly hojilo. Alexis si myslela, že bude všetko v poriadku. Ardónia bola zachránená, Kora preč a Ikarus sa zotavoval. Verila, že konečne bude môcť byť šťastná, pretože bude mať pri sebe svoju lásku. Nič viac si už nepriala. No vtom sa z trávy vymrštilo čosi čierne a vrhlo sa priamo na ňu. Bol to had, ktorého pred chvíľkou zazrela v tráve. Teraz si bola už istá tým, že ide o Koru. Kora nemala ani zďaleka takú silu ako predtým, nedokázala si už ani len udržať vlastnú podobu, no jej nenávisť nebola o nič slabšia. Alexis si uvedomila, že Kora sa nevzdá, pokiaľ bude ona nažive. Vedela, že to musí urobiť. Obetovať svoj život za pokoj v Ardónii a za Ikarovu bezpečnosť. Najťažšie na tom všetkom bolo vedomie, že už ho nikdy neuvidí, že musí opustiť svojho milovaného. Bola presvedčená, že keď sa Ikarus preberie, bude ju hľadať urobí aj nemožné, aby mohol byť s ňou. Bála sa, že bez nej nebude chcieť ďalej žiť, preto musela urobiť ešte jednu vec.

„Lúbim ťa, ale musíš na mňa zabudnúť. Ži svoj život, Ikarus. Zabudni na mňa a buď šťastný.“ Tieto slová spolu s čarom a slzami v očiach vyslala Alexis priamo do Ikarovho srdca. Potom sa zhlboka nadýchla, pozbierala všetku energiu, každý lúč svetla, ktorý v sebe mala, obkolesila nimi Koru a pocítila zmierenie.

Nasledoval oslepujúci záblesk svetla a obe zmizli. Už nebola ani Kora, ani Alexis. Keď sa Ikarus prebral, nič si nepamätal. Nevedel, čo sa stalo, bol zmätený, cítil sa prázdny a mal pocit, že mu niečo alebo niekto chýba. Nedokázal si spomenúť, čo alebo kto by to mal byť. Hovorí sa, že Ikarus ešte dlho bezcieľne chodil po Ardónii a nevedel nájsť pokoj. Potom sa vraj usadil neďaleko labyrintu a odvtedy akoby zmizol.

„Úbohá Alexis. Obetovala sa, lebo chcela, aby žil svoj život, aby zabudol. Ikarus bez nej napriek tomu nedokázal byť šťastný. Je to veľmi smutné,“ ozvala sa jemným hláskom Lily.

„Veru, je,“ prisvedčil skormútene Leo. „A čo sa vlastne stalo s Korou a Alexis? Zomreli? A prečo nám rozprávaš tento príbeh práve teraz?“ spýtal sa Leo a pozrel Aurore do smutných očí.

„Ach, chlapček môj, tento príbeh mi rozprávala ešte moja prababka.

Prezradila mi, že mala videnie. Všetci si mysleli, že Kora a Alexis v ten deň zomreli, ale ona vraj videla Koru na nejakom temnom mieste, bola len akýmsi tieňom. Prababka si však bola istá, že je to ona a že jedného dňa, keď nazberá dostatok síl, sa vráti.“

„Čože? To hádam nie!“ skočil jej do rozprávania Sajmon.

Aurora si len povzdychla a pokračovala: „Bojím sa, že moja prababka mala pravdu. Minulú noc som mala podobné videnie, no s tým rozdielom, že Kora už nebola len tieň, ale oplývala veľkou silou. Mala som predtuchu, že sa chystá vrátiť do Ardónie a dokončiť, čo kedysi začala.“

V tej chvíli nastalo ticho, nikto sa neodvážil prehovoriť.

„Ale... „ ozvala sa po chvíli Aurora.

„Ale?“ vyslovili Leo, Lily aj Sajmon súčasne.

„Je ešte niečo, čo mi prababka hovorila. Vravela, že videla i Alexis, ktorá sa dostala do sveta ľudí ako ste vy, Leo a Sajmon. Na miesto, kde ľudia neveria v nadprirodzené bytosti, vo víly, kentaurov, faunov ani v ostatných, ktorí tu s nami žijú. Do sveta, v ktorom nefungujú čary a ľudia sa nad vidinou kúzel iba pousmejú. Práve tam Alexis prežila zvyšok svojho života. Naučila sa nepoužívať čary, hoci myslou a dušou sa stále vracala do Ardónie a strážila si spomienky na šťastné chvíle s Ikarom.“

„Chceš tým povedať, že žila vo svete ľudí sama a potom zomrela?“ vyleštil na ňu oči Sajmon.

„Áno, Alexis tam zomrela. Netúžila žiť večne bez Ikara, ale nebola sama. V deň, keď bojovala s Korou, hoci o tom vtedy ešte nevedela, v nej už rástol nový život. Ikarus bol už jej súčasťou a Alexis vo svete ľudí priviedla na svet malého chlapčeka. Prababka mi prezradila, že po Korinom návrate bude jediná možnosť, ako ju poraziť. Bude potrebné vytvoriť silné spojenectvo, ktoré musí pozostávať z princa Ardónie, pokrvného potomka čarodejnice Alexis a jedného z niekdajších predstaviteľov temnoty – upíra. Okrem toho je potrebná láska, viera a svetlo.“

„Ako to však máme urobiť? Ako máme nájsť potomka Alexis a k tomu ešte aj upíra? Zatiaľ som žiadneho nestretol.“ Princ Leo bol bledý a z očí sa mu vytratila žiara, ktorú tam obyčajne mával. No nechcel sa vzdať a vzápätí sa znova obrátil na Auroru: „Aurora, je nejaká šanca? Vieš nám pomôcť? Pre

záchranu Ardónie urobím čokoľvek.“

Vtom sa s náznakom nádeje v hlase ozval Sajmon: „Môj strýko mi rozprával o dvoch upíroch, ktorí žili v lese neďaleko Minotaurích skál. Vraj sa už dlhé roky vyhýbajú ľuďom a nikto vlastne nevie, či tam niektorý z nich ešte žije, alebo či odišli, ale za pokus to určite stojí. Mohli by sme ich skúsiť vyhľadať a požiadať o pomoc. Čo vy na to?“

„Nie sú upíri nebezpeční? Mohli by niekomu ublížiť,“ ozvala sa Lily, ktorá ešte pred malou chvíľkou sedela na Leovom kolene, no teraz nepokojne poletovala medzi Leom a Sajmonom.

„Moja milá, upíri už dávno nie sú takí, ako sa o nich hovorí. Nie sú to žiadne krvilačné príšery.“ Pri tejto vete sa Aurora úprimne zasmiala a pokojne pokračovala: „Naopak, tých zopár, ktorí ešte v Ardónii zostali, pije krv len vtedy, keď musia, a väčšinou je zvieracia alebo od dobrovoľných darcov. Žijú v ústraní, často izolovaní od ostatných ľudí a bytostí, a to práve pre predsudky, ktoré voči nim ostatní, žiaľ, stále majú. A život osamote veru nie je pre nikoho ľahký ani príjemný. Čo sa týka bratov, o ktorých hovoril Sajmon, tiež som o nich počula. Volajú sa Nickolas a Tobias, sú potomkami jedných z najmocnejších upírov a sú to jediní upíri, o ktorých existencii ešte viem. Nájsť ich nebude jednoduché, a ak sa to aj podarí, presvedčiť ich, aby nám pomohli, bude ešte ťažšie,“ dodala Aurora.

„V tom prípade sa za nimi musíme vybrať čím skôr,“ Leo sa už pomaly chystal postaviť zo stoličky, no Aurora ho zadržala.

„Súhlasím s tebou, chlapček môj, každá minúta je teraz dôležitá. Za upírmi, Nickolasom a Tobiasom, však budeš musieť poslať niekoho iného, aby ich, alebo aspoň jedného, skúsil nájsť a získať na našu stranu. Teba čaká iná, oveľa náročnejšia úloha. Spoločne skúsime vyhľadať a kontaktovať Alexisinho potomka a ty ho musíš prehovoriť, aby sa k nám pridal v boji proti Kore. To, milý môj, nebude vôbec jednoduché. Táto osoba totiž ani len netuší o existencii nášho sveta, pravdepodobne nevie ani o svojich schopnostiach či o tom, že je čarodej. Veľmi mocný čarodej.“

Aurora sa odmlčala a v tvári jej bolo zračiť obavy.

„Pôjdem nájsť upírov, Leo. Vytvorím skupinu ľudí, minotaurov a kentaurov, a vyrazíme ešte dnes,“ Sajmon sa s odhodlaním pozrel na Lea,

uprel na neho zelené oči, a Leovi bolo hneď jasné, že nemá zmysel namietat'. Vlastne bol rád, že sa tejto úlohy zhostí niekto, komu absolútne dôveruje. Mal len menšie obavy, aby sa Sajmonovi nič nestalo. Vedel, že Sajmon sa o seba dokáže postarať, je bystrý, múdry a okrem toho aj skvelý bojovník, ak je to potrebné. Napriek tomu bol Leo radšej, keď mal Sajmona po svojom boku, či už preto, aby mohli na seba navzájom dohliadať, alebo len preto, lebo v spoločnosti svojho najlepšieho kamaráta jednoducho cítil akýsi vnútorný pokoj a istotu.

Leo musel zostať s Aurorou, aby sa pokúsili kontaktovať Alexisino dieťa. So Sajmonom sa na všetkom dohodli, rozlúčili sa a Sajmon sa vybral do kráľovského zámku, aby sa spolu s ostatnými členmi skupiny pripravil na cestu. Lily zostala pri Leovi a bola ochotná urobiť čokoľvek, aby mu pomohla. Už len jej prítomnosť Lea upokojovala a dodávala mu vieru v to, že nakoniec všetko dopadne dobre.

Aurora sa pustila do príprav. Postupne priniesla rôzne bylinky a predmety, nádoby s farebnými tekutinami, sviečky a nakoniec vybrala z vrchnej poličky knižnice hrubú knihu. Hneď na prvý pohľad bolo zrejmé, že kniha je veľmi stará a Aurora ani nikto iný ju už dlho nečítal.

Podišla ku knižnici a pomaly vyslovila niekoľko slov: „Magické sily, volám vás, nech čarovná miestnosť vpustí nás!“

Len čo to dopovedala, v strede knižnice sa vytvoril otvor a za ním sa objavila miestnosť zaliata svetlom a dúhovými farbami. Leo a Lily takmer bez dychu pozorovali Auroru až do chvíle, kým nevstúpila do miestnosti, ktorá sa tu len pred chvíľou zjavila. Bez váhania ju nasledovali a urobili tak, ako im prikázala. Po niekoľkých minútach bolo všetko pripravené. V strede miestnosti sa nachádzal veľký kruh vytvorený z lupienkov ruží rôznych farieb. Aurora na ne práve opatrne kvapkala farbistú tekutinu, ktorú pred malou chvíľkou vytvorila zmiešaním rôznych elixírov, ktoré sem priniesla. Okolo kruhu boli zapálené sviečky a vzduchom sa šírili rozličné arómy, ktoré postupne splynuli do jednej silnej a čistej, neznámej vône.

Leo stál vedľa kruhu pri bielej sviečke, ako mu povedala Aurora, a Lily takmer nebadateľne sedela na jeho pleci. Aurora sa postavila vedľa Lea, otvorila starú vzácnu knihu, sústredila všetku svoju moc na kúzlo, ktoré sa

práve chystala vykonať, a začala odriekať:

„Jasné slnko, tajomný mesiac, žiarivé hviezdy, nekonečný vesmír, čistota svetla, volám vás.

Sila vzduchu, pevnosť zeme, žiara ohňa, čírosť vody, vzývam vás.

Čo skryté bolo, odkryte, čo zabudnuté, ukážte a potomka Alexis nám v tejto chvíli odhaľte!“

Netrvalo dlho a lupene ruží sa začali pomaly meniť, vzájomne splývali v jeden celok, až napokon vyzerali ako číra hladina vody, ktorá mala zo začiatku nádych doružova, postupne menila farby, až sa v nej napokon začali objavovať obrysy akejsi postavy.